

במשפט תלייני מיידנק

עדות דורה מינץ

(מתוך ספר העדות)

התובע: האם ראתה העדה כיצד הכניסו ילדים לתוך תאי הגזים? באיזה מסיבות נמצאה העדה במיידנק?

העדה דורה מינץ לבית גולדגרבר: ב-9 בנובמבר 1942 העבירו אותי עם משפחתי מלובלין למיידנק. שם הפרידו בינינו. את הנשים הצעירות, המסוגלות לעבודה, הפרידו מהילדים והזקנים. מזעזע היה הרגע כאשר לקחו את הילדים מהאמהות. אמהות שלא רצו לתת את ילדיהן – הוכו באכזריות רבה עד שהפכו לגוש שותת דם, את הילדים הקטנים והתינוקות הוציאו בכוח מידי אמותיהם וזרקום כאשר יזרקו כלי אין חפץ בו. אותי צירפו לקבוצת העובדים. פנינו לאחת מנשי ס"ס בשאלה: "מה יהא גורל הפעוטות האלה?" היא הרגיעה אותנו באמרה, שמוכנים בשבילם גני ילדים על כל הציוד ואפילו בגדים. משביקשנו ממנה כי תראה לנו את הגן הזה עם ילדינו, הבטיחה לעשות זאת אך בתנאי, שלא נבגוד בה. הבטחנו לה נאמנה. הוציאה אותנו למגרש ובבית צחוק על פניה הראתה לנו את הנעשה שם: כלבים מאולפים נשאו בלועותיהם את הילדים לתאי הגזים...

התובע: ההיו מקרים שאב תלה את בנו?

העדה: בעיני ראיתי זאת. כמו כן הייתי עדה למחזה המחריד, כשאשה תלתה את אחותה.

התובע: בני איזה גיל היו הילדים?

העדה: רק ילד אחד, בן 10, הועמד על ידי המחנה בזמן פתיחתו, כדי לאחז את עינינו, אולם יתרתם נתפשו על ידי הכלבים (בעיני ראיתי זאת ומוכנה אני להישבע על כך). מספרם הגיע עד 800. לבסוף הושמדו בתאי הגזים. אחת האמהות נטרפה עליה דעתה; אני זוכרת את שמה. הכלבים פרצו לבין הילדים, הפילו אותם, תפסום בלועותיהם ונשאום לתנורי השריפה. אנשי ס"ס העניקו לילדים סוכריות כדי

לפתותם לכניסה מהירה לתנור, אמהות רבות הלכו אחרי ילדיהן, בירכו אותם
בברכת גאולה מהירה ועד מרחוק נפנו במטפחותיהן.